

Zarzut piąty dotyczy naruszenia rozporządzenia Rady (EWG) nr 95/93⁽³⁾, ponieważ Komisja nie zbadała zgodności z procedurą wyznaczenia portu lotniczego Lelystad jako portu koordynowanego oraz z powodu ustanowienia związku między czasami na start lub lądowanie a miejscami docelowymi oraz sprzeczności z ogólnymi zasadami rozporządzenia (EWG) nr 95/93.

Zarzut szósty dotyczy naruszenia 19 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1008/2008 ze względu na to, że Komisja nie zbadała spełnienia warunku, by porty lotnicze oferowały przewoźnikom lotniczym niezbędne usługi i nie ograniczały w zbyt dużym stopniu ich możliwości prowadzenia działalności zarobkowej.

(¹) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/1585 z dnia 24 września 2019 r. w sprawie ustanowienia zasad podziału ruchu lotniczego na podstawie art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 w odniesieniu do portów lotniczych Amsterdam-Schiphol i Amsterdam-Lelystad (Dz.U. 2019, L 246, s. 24).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (Dz.U. 2008, L 293, s. 3)

(³) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 95/93 z dnia 18 stycznia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty (Dz.U. 1993, L 14, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2019 r. – RA/Trybunał Obrachunkowy

(Sprawa T-867/19)

(2020/C 68/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RA (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Europejski Trybunał Obrachunkowy

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 lutego 2019 r., wydanej w celu wykonania wyroku z dnia 8 listopada 2018 r., RA/Trybunał Obrachunkowy (T-874/16, niepublikowany, EU:T:2018:757), o nieawansowaniu jej do grupy zaszerogowania AD 11 w ramach postępowania w sprawie awansu w 2016 r.;
- zasądzenie od Trybunału Obrachunkowego na jej rzecz kwoty 8 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie Trybunału Obrachunkowego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku wystarczającego uzasadnienia przedstawionego w odpowiedzi oddalającej zażalenie, ponieważ nie wskazano w nim właściwego i indywidualnego powodu nieawansowania skarżącego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 45 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej poprzez nieprzeprowadzenie faktycznego porównania osiągnięć wszystkich urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans. Po pierwsze, przeprowadzając „ogólną” ocenę osiągnięć urzędników uprawnionych do ubiegania się o awans, organ powołujący nie dokonał bowiem porównania osiągnięć na równej podstawie. Po drugie, nieprawidłowo zastosował on kryterium używania języków.
3. Zarzut trzeci dotyczący szeregu oczywistych błędów w ocenie, których dopuszczono się w zaskarżonej decyzji.

4. Zarzut czwarty dotyczący uchybienia obowiązкови przyjęcia środków zapewniających wykonanie wyroku w rozsądnym terminie, co spowodowało doznanie przez skarżącego istotnej krzywdy, która powinna zostać naprawiona.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2019 r. – Nouryon Industrial Chemicals i in./Komisja

(Sprawa T-868/19)

(2020/C 68/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nouryon Industrial Chemicals BV (Amsterdam, Niderlandy), Knoell NL BV (Maarssen, Niderlandy), Grillo-Werke AG (Duisburg, Niemcy), PCC Trade & Services GmbH (Duisburg) (przedstawiciele: R. Cana, G. David, lawyers, i Z. Romata, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia kosztów ww. postępowań oraz;
- podjęcie innych środków, które Sąd uzna za właściwe.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze wnoszący ją żądają od Trybunału stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 16 października 2019 r. w sprawie kontroli zgodności rejestracji eteru dimetylowego, której podjęcie jest delegowane przez ECHA na Komisję zgodnie z art. 51 ust. 7 rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że pozwana działała *ultra vires* i dopuściła się naruszenia art. 51 ust. 7 rozporządzenia REACH ⁽²⁾ przyjmując zaskarżoną decyzję w dziedzinie, w której komitet państw członkowskich Europejskiej Agencji Chemikaliów osiągnął jednomyślnego porozumienie, choć art. 51 ust. 7 rozporządzenia REACH uprawnia Komisję do podjęcia decyzji jedynie wówczas, gdy komitet państw członkowskich „nie osiągnie jednomyślnego porozumienia”.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i naruszenia art. 13 ust. 3 rozporządzenia REACH, ponieważ badanie eteru dimetylowego (zwanego dalej „substancją”) w określonych w zaskarżonej decyzji stężeniach jest technicznie niemożliwe do przeprowadzenia, a ponadto jest niezgodne z metodami badań określonymi w przepisach wskazanych w art. 13 ust. 3 rozporządzenia REACH.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie żądając przeprowadzenia badań, które nie dostarczają istotnych informacji na temat badanej substancji.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że pozwana dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i naruszenia kolumny 2 sekcji 8.7.3 załącznika X do rozporządzenia REACH żądając dodania kohort 2A/2B do rozszerzonego badania szkodliwego działania na rozrodczość na jednym pokoleniu.